

EL VALOR DE VIVIR

Ramon Esteban, pensador contemporani

Sens dubta tot depèn del color del cristall en que mirem les coses que ens passen a la vida.

SEMPRE pot haver un pitjor i de veritat crec que, cada vegada més, es mes ric el que menys necessita i el que sap gaudir de les coses senzilles i de tot el que sens dona cada mati quan obrim els ulls i que ja no recordem que es un regal preciós. Em refereixo a coses “normals”: unes cames per caminar, uns ulls per veure un nas per respirar, la brisa fresca del mati, dues mans per crear, una ment per ser conscients, uns sentiments, uns amics, una parella, uns pares, un cel, un sol que escalfa a tothom, l'aigua, la pluja i tota la natura. Moltes coses ESENCIALS que si no som agraïts i pensem, les acabem convertint en “drets adquirits”, en quelcom “normal”; i en veritat la vida no es normal: es atípica, diferent, no mai es repeteix, es EXTRAORDINARIAMENT CANVIANT.

No es gens fàcil néixer, ni créixer com a persones. Cal molts anys d'experiència, errors, constància, voluntat, admiració, humilitat y disciplina per tal de fer-se a un mateix persona.

Per concloure oblidem que som com les “fulles caduques” tenim el temps de brotar, créixer, donar vida i morir. Tot forma part de una realitat, la existència personal. Per tot cal despertar la sensibilitat en aquesta gent ÚNICA que tens a les classes, CAL DIRLOS QUE TOT EL QUE FEM ES IMPORTANT que val la pena viure compromesos amb nosaltres mateixos per descobrir la importància de lo senzill, el pes específic, el potencial tan gran que tenim cada un de nosaltres pel fet de ser persones.

Cal que algú, algun cop, els digui que val la pena passar per la vida compromesos amb el nostre mon, amb el pròxim.

Els hi hem de dir que la vida es una gran aventura i que cada un ha de aprendre a portar el timó del seu vaixell, traçar un rumb i rectificar les vegades que calgui per tal d'anar creixent com a persones...”contra viento y marea” amb decisió, sent especialment sensibles al nostre pròxim, el mes proper (veí, pare, mare, germà, dona, company) per tal de poder després arribar mes lluny.

Dir-los que ens hem de conèixer i acceptar i estimar a nosaltres mateixos tal com som, sabent que podem ser molt millors...un compromís personal, que dura tota una vida i que es transmet de pares a fills, d'avis a nets, de poble a poble.

CARPE DIEM !!!